

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

De aceeași autoare la Editura Nemira:

Atlantida

Marte de foc

ANTOINETTE WORNİK (pseudonim literar pentru Roxana Antoinette Vornic, n. 1965) a absolvit Facultatea de Filologie a Universității București.

Este nepoata scriitorului, eseistului și criticului literar Ion Biberi.

În anul 2004 i se conferă Ordinul „Meritul pentru Învățământ” în grad de Cavaler. Este coautor al suportului de curs „Limbă, cultură și civilizație românească” (2008), destinat elevilor români care studiază în țări din Uniunea Europeană. A publicat articole și auxiliare didactice vizând metodică și didactica disciplinei limba română.

NOAPTEA ECLIPSEI

ANTOINETTE WORNİK

NEMIRA

CUPRINS

Echipajul	5
Alligator	11
Mărturisirea.....	17
Expertul.....	25
Imersiunea.....	33
Cetatea.....	40
Te vei întoarce în lumea ta.....	51
Născuții din alte legi.....	56
Putința de-a alege.....	62
Cel care caută și află.....	67
Contractul.....	76
Identitatea.....	83
Aburul verde.....	92
Protecția.....	103
Entități Genetice Inteligente.....	108
Legătura.....	114
Eclipsa.....	119
Human01.....	126
Creatura.....	130
Tatuajul cu iriziu albastru.....	139
Centrul pentru Cercetări Spațiale.....	145
Procedura.....	150
Deriva.....	157
Infestarea.....	167
Potopul.....	172
Matca.....	175
A vrut să cunoască.....	181

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WORNİK, ANTOINETTE
Noaptea eclipsei / Antoinette Wornik. - București:
Nemira Publishing House, 2017
ISBN 978-606-758-921-4

821.135.1

Antoinette Wornik
NOAPTEA ECLIPSEI

© Nemira, 2017

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de TIPOGRAFIA NET PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-921-4

ECHIPAJUL

– Trebuie să aflăm odată ce se ascunde acolo, în adâncuri, își spune David.

Tânărul se află în turnul Observatorului, colosul de metal și sticlă din Zona terestră de rang I.

Clădirea se înalță trufaș, în suprapuneri de paliere enorme învelite în panouri solare, peste care se încolăcesc rețele tubulare, purtând apa, ștreangurile argintii ale conductorilor de energie și rampele cu ascensoare transparente. Însă ultimele două paliere ale Observatorului alcătuiesc „turnul“, către care modulele standard de transport nu au acces.

Și puțini oameni cunosc chipul sau identitatea Cupolei, puterea absolută a Federației Terra, care ia de aici deciziile pentru destinul acestei lumi. Iar deasupra turnului, în vârful Observatorului, se rotește Sanctuarul – globul uriaș de sticlă albastră, de unde o altă putere ascunsă, creierul bionic al Athenei, absoarbe gândirea întregii omeniri în șerpuirea rețelilor ei de cristale luminoase.

Prin geamurile groase ale încăperii, David vede sus iureșul autostrăzilor, care se întretaie într-o complicată țesătură aeriană. Sunt întrepătrunse de șiruri de eoliene pentru captarea

vânturilor de altitudine și au, deasupra lor, sferele-seră de un verde-intens, parcă agățate de cer. Acolo, plantele modificate genetic își răsfiră cili vibratili, fosforescenți în noapte, și nasc neîncetat aerul atât de prețios pentru o lume sufocată în perimetrul tot mai neîncăpător al Zonelor.

„Planeta asta efectiv nu ne mai e de ajuns, gândește David. Suntem constrânși să devenim civilizație stelară.“ Și tânărul Comandor își aduce aminte cum urmărise cândva din turnul Observatorului decolarea spre Marte. Apoi, tot de aici, el și ceilalți doi membri ai Cupolei interzisese divulgarea vreunui detaliu despre forma de viață inteligentă descoperită pe planeta cu nisipuri de foc.

Iar după câțiva ani tânărul privise din turn și următoarea decolare spre o altă planetă: Europa. Pământenii aflaseră că sub crusta ei groasă de gheață se ascund pânze de ape limpezi și visaseră ca satelitul acesta al lui Jupiter să devină o nouă Terra.

Așa fusese visul, însă realitatea îl spulberase, fiindcă globul enorm al Europei refuzase să-i fie pătruns misterul. Și din întregul echipaj de astronauți plecat într-acolo, planeta înghețată îi îngăduise doar unuia singur să se mai întoarcă din misiune.

– E chiar incredibil! rostește David pronunțând apăsător fiecare cuvânt. Avem acces la misterele Universului, zburăm nestingheriți prin galaxii, dar n-am reușit încă să înțelegem totul din propria planetă.

Tânărul Comandor se îndepărtează de geamul gros și își întoarce fața către ceilalți doi membri ai Cupolei, aflați și ei în camera vastă de la ultimul palier al turnului.

– Tocmai de aceea, cred că prioritatea noastră este să aflăm și ce se ascunde acolo, în Ocean, reia David ideea care nu-i dădea pace de câteva luni bune. Nu putem nega că

acolo, în adâncuri, chiar se petrec fenomene stranii, care pur și simplu sfidează rațiunea.

Generalul înaintează spre David, iar privirea bărbatului cu constituție vânjoasă l-ar fi descumpănit pe un străin. Parcă totul era aspru la el: și pielea tuciurie, și părul de-un negru puternic, și culoarea întunecată a ochilor ce par să-i afle interlocutorului până și intimitatea gândurilor.

Iar Generalul îl analizează îndelung pe tânărul Comandor. Îl vede la fel de firav ca în prima zi a întâlnirii lor, petrecute în urmă cu cinci ani, când, într-o ceremonie scurtă, dar intensă în emoție și gravitate, acești trei bărbați juraseră să apere idealurile Noii Ere a umanității. Observă că David are aceeași lumină vie și cercetătoare a ochilor căprui, care-i sugerase Generalului încă de atunci că timiditatea și expresia ușor stângace a tânărului cu fruntea înaltă erau doar niște aparențe.

– Vezi tu, David, îi răspunde Generalul, adevărul e că suntem tentați uneori să credităm tocmai ipotezele fanteziste. Și apoi descoperim că, sub aparența fenomenelor „stranii“, se ascund de fapt tot explicații raționale. Doar știi bine că acolo n-a rămas nicio palmă de loc necercetată.

Așa era, Generalul e îndreptățit să aibă ezitări, fiindcă locul acela din Ocean, de unde izvorau energii puternice și frecvențe ciudate ale câmpului magnetic, fusese răscolit îndelung în fel și chip.

– Știi bine că Federația a activat toți sateliții și relieful submarin a fost cartografiat până în cele mai fine detalii, își continuă Generalul argumentarea. O armată de specialiști a analizat toată avalanșa aceea de date, apoi am trimis roboții să scormonească prin kilometri de sedimente. Și da, chiar au descoperit lucruri senzaționale! În schimb, nimic „straniu“ n-a ieșit la iveală.

Într-adevăr, își spune David, necunoscutul incită imaginația. Pe când rațiunea lasă puțin loc fanteziei, fiindcă demontează inexplicabilul, îl reduce la argumente clare, logice. Iar David înțelege pe deplin forța gândirii umane.

Însă nu înțelege de ce uneori parcă aude o chemare ascunsă venită ca din adâncul Oceanului îndepărtat, nu înțelege de ce nu-i dă pace gândul că trebuie neapărat să ajungă acolo. De ce simte că, pentru planeta asta, se apropie un moment grav, ca o răspântie. Iar el e alesul, pentru a-i fi împărtășit secretul acelor abisuri, de unde sufletul Pământului pare să intre în conexiune cu necuprinsul constelațiilor.

Dar bătrânul Amiral, care ascultase totul tăcut până acum, se ridică din scaunul larg, ca un fel de jilț cu speteaza transparentă, pe care sunt încrustate cu auriu și verde puternic trei însemne repetate ale Cupolei. Sub uniforma strânsă pe corpul înalt se ghicește forma prelungă a mușchilor tari și, în afara părului cărunț, ce contrastează puternic cu sprâncelele negre, groase, nimic nu-i trădează vârsta.

Însă în ochii de-un albastru puternic se vede clar neliniștea, pentru că și el împărtășește bănuielile lui David.

- Așa e, nimic straniu n-a ieșit la iveală din locul acela, pare să confirme și Amiralul. Dar am recunoscut atunci că au rămas multe semne de întrebare. Într-adevăr, în apele Oceanului se întâmplă ceva și lucrurile nu sunt chiar firești. De-aceia, acum a venit timpul să ne lămurim odată ce se ascunde acolo, în adâncuri!

Iannis ar fi putut să facă totul chiar și cu ochii închiși.

Somnul îi fusese întrerupt brusc, dispozitivul minuscul plantat în lobul urechii drepte pâlpaie imperceptibil,

transmițând informațiile: e convocat pentru o nouă misiune, dispune de un sfert de oră până la sosirea transportatorului aerian, care-l va prelua.

Are lucrurile necesare poziționate la îndemână (eficiența mișcărilor trebuie să fie maximă). Nu-l miră consemnul, întotdeauna convocarea sosea în cele mai nepotrivite momente, însă îl nedumerește faptul că, de data asta, permisia fusese atât de scurtă. „La ce ne-or mai fi lăsat să plecăm, dacă oricum aveau de gând să ne cheme înapoi imediat?”

Un duș cu unde sonice, un shot de concentrat energizant, îmbrăcămintea trasă pe trup cu mișcări rapide – totul făcut aproape fără niciun sunet, ca să nu tulbure somnul liniștit al Iarinei. Totul încadrat perfect în sfertul ăla de oră.

Brusc, luminile roșii ale transportatorului aerian se zăresc prin geamuri. Brațul lui metalic cu articulații elastice se îndreaptă spre locuința lui Iannis, aflată la ultimul palier al unui zgârie-nori, după care își ancorează acolo ventuza de contact. Tânărul o privește scurt pe Iarina (Iarina în somnul ei liniștit, cu palma stângă sub obraz și părul lung, negru, acoperindu-i spatele până aproape de talie), apoi pătrunde prin coridorul aerian direct în aparatul de zbor.

În interiorul lui nu-i aprinsă nicio lumină, până și marcatoarele din podeaua metalică sunt dezactivate.

Iannis îi recunoaște pe ceilalți trei chiar și așa, transformați în umbre. Blondul voinic cu ochi albaștri și privirea acum încruntată e Max. Alături de el distinge chipul negricios al lui Mehdi și, prin obișnuința mișcărilor făcute de atâtea ori, Iannis își regăsește locul lângă Nicolas, un tânăr slab, cu fața colțuroasă. Salutul celor trei e scurt, fără cuvinte, doar printr-o strângere fermă a mâinii.

Modulul își reia zborul de pasăre albastră a nopții, ei rămân în tăcere, fiecare cu gândurile și întrebările sale.

E frig, frigul acela din miez de noapte. Uniformele lor au senzori pentru autoreglarea nivelului termic, dar Iannis știe că ușoara caldură, care-i cuprinde trupul, e de fapt acel „deja dor de Iarina“. Încearcă să-l alunge, concentrându-și privirea asupra unui punct luminos profilat în depărtări ce indică direcția zborului.

Din ce în ce mai apropiată, lumina Observatorului își mărește conturul și vede acum clar silueta lui de colos, purtând în vârful turnului rotirea unui ochi de ciclop – Sanctuarul. De acolo, din singurătatea înălțimii trufașe, Athena, înfășurată în inelele ei de senzori lucitori, absoarbe gândurile și trăirile unei civilizații. Țese destinul unei lumi într-o Nouă Eră.

Modulul se apropie, din corpul Observatorului deja îi iese înaintea o extensie metalică alcătuită din lamele suprapuse. Rapid, ele se desfășoară-n evantai, își încastrează lateralele mobile: heliportul suspendat e acum pregătit. Aparatul aterizează exact în centrul perimetrului semnalizat cu lumini roșii pâlpâind slab. Iar ei coboară, simțind aerul rece și vântul tăios.

Uniformele lor albe contrastează cu negrul nopții, în care se amestecă niște luciri verzui, ciudate. Sunt întâmpinați imediat de un necunoscut cu părul scurt, alb, care-i inspectează pe fiecare îndelung, cu o privire de-un albastru puternic. Pare că le cântărește fiecare detaliu al corpului, evaluându-i ca în pregătirea unei confruntări cu un inamic de temut.

Și Amiralul e mulțumit de ce vede. Știe că, pentru operațiunea „Adâncurile“, au nevoie de cei mai buni.

Iar acum tinerii sosiseră – sunt cei patru scafandri de pe submarinul Krotal.

ALLIGATOR

– Chiar n-am mai văzut așa ceva, probabil că ăsta e un modul de tip Hymera, spuse Max analizând scurt interiorul celui de-al doilea aparat de zbor în care fuseseră îmbarcați în grabă din Observator.

Hymera! Lui Iannis îi pare incredibil. Auzise atâtea despre supermodelul acesta, încât la un moment dat chiar crezuse că sunt simple scorneli. Și, întrucât circula zvonul că au fost realizate doar două exemplare Hymera (pentru că nu făceau parte din flotila standard a Federației), prezența lor tocmai într-unul dintre ele îl cam pune pe gânduri.

– Înseamnă că o să se întâmple lucruri importante, îl aude și pe Mehdi rostind încet, de parcă n-ar vrea să i se confirme previziunea. Nu cred că ne întoarcem pe Krotal. De data asta, procedura-i diferită și cam ciudată.

Șoaptele celor de-alături continuă, dar Iannis rămase tăcut, analizând întâmplările acelei dimineți.

De altfel, totul fusese diferit și ciudat.

Mai întâi, permisia asta atât de scurtă: părăsiseră nava lor, submarinul Krotal, în urmă cu doar trei zile, deci s-ar fi

asteptat la o vacanță ceva mai lungă. Dar au fost convocați din nou, în mare secret, cu interdicția de-a comunica vreun detaliu (de parcă ei ar fi avut habar de ceva).

Apoi urmasse zborul în noapte la turnul Observatorului, direcționarea lor precipitată către o sală mare, înțesată cu aparatură medicală și toți tipii ăia serioși, în salopete albe, sterile, foindu-se pe lângă ei. „E clar, iarăși încep cu testele“, șoptise Iannis printre dinți. „Ăștia verifică dacă nu cumva ne-om fi ramolit“, venise răspunsul lui Max.

După aceea, patru soldați i-au dus în grabă prin coridoare întortocheate, până într-un tunel întunecat din interiorul clădirii. Acolo îi aștepta deja alt aparat de zbor, un model cum nu mai întâlniseră. Se îmbarcaseră rapid. Apoi o fâșie groasă de metal coborâse la mijlocul tunelului cu viteza unei ghilotine, dar cu amortizări de sunet și greutate impecabile, izolându-i de cei patru.

Și aeronava necunoscută rulase mai întâi silențios, cu viteză moderată, prin tunelul lung, ca o pistă. Însă, pe urmă, totul s-a petrecut aproape în fracțiuni de secundă: în față zidul s-a despiciat în două trape imense (lumina bruscă le-a fulgerat retina) și modulul de zbor a țâșnit eliberat spre înalt. A sfâșiat norii lăsând totul în urmă.

Iar acum – sunt doar ei, șaptele lor și cerul.

Însă nu pentru mult timp.

Interiorul fuzelajului, tapisat cu ecrane care preiau imaginile dimineții cu cer în culori încă nedefinite, își stinge brusc lumina. Deodată sunt izolați într-un întuneric dens și se aude un sunet sec, indicând cuplajul sistemului antihacker.

– Ceva-mi spune că-i un zbor secret. De-asta au activat imediat sistemul de prevenire a pirătăriei informatice.

E vocea lui Max, veteranul echipajului, și replica lui îi stârnește lui Iannis o ușoară neliniște. Max nu s-ar fi mirat din orice și nici nu s-ar fi îngrijorat fără rost.

– Corect, vocea lui Nicolas se aude de undeva de lângă carlingă. Hackerii ăștia își bagă nasul peste tot, e bine să le mai retezi din avânt.

– Da, dar nu-nțeleg de ce ne consideră și pe noi intruși.

Mehdi găsește îndreptățită întrebarea lui Max. De ce le fusese obturată legătura de imagini cu exteriorul, de ce zburau așa, în necunoscut?

Totuși atmosfera nu era încordată. Iannis ascultă alte replici, le asociază pe fiecare câte unui chip. „De altfel, vocea ne diferențiază, noi am ajuns să semănăm unul cu altul.“ Au aceeași tunsoare scurtă dezgolind ceafa, au gâtul puternic, umeri cu mușchii tari și torsul subțire, de oameni ai apelor. Până și gesturile lor sunt asemenea: clare, sigure, prin puterea palmelor deprinse cu mișcări rapide, fără ezitări.

Sunt împreună de peste cinci ani, asta a fost practic povestea adolescenței lui Iannis. Petrecute acolo, pe submarinul Krotal, în scurtele ridicări la suprafață, camuflate prin scuturi de refracție a luminii, și-apoi cu timpul iarăși transformat într-o îndelungată noapte, în lumea adâncă, tăcută a apelor.

– E clar, nu ne întoarcem pe Krotal (Nicolas îi curmă gândurile). N-ar fi avut rost toată vânzoleala de dimineață și nici bezna asta de acum.

– E-un câmp tactic nou, nu vor să-i aflăm coordonatele. De-asta zburăm așa, „în orb“, lămurește Max. Nu-i exclus să fie vorba și de-un alt submarin.

– Altul? N-aș crede. Sau poate vreunul de rang inferior.

Nimic nu-l egala pe Krotal. Cu mișcările lui agile de șarpe lunecând în abisuri, cu veninul verde-întunecat al lansatoarelor

nucleare din față, pentru străpungerea stâncilor care-i opresc înaintarea. Cu solzii din falii mobile de metal, permițându-i să-și reunească trupul în cerc, când se ancorează stabil în nisipuri. Nimic n-ar fi putut semăna cu Krotal.

Dar scuturile de ecranare se ridică fără veste, modulul își oprește zborul, ca într-o staționare aeriană, cu legănări aproape insesizabile ale fuzelajului.

Și camerele își reiau proiecția, preluând imaginile din exterior. Sunt la altitudine medie, lumina zilei e clară acum. Pot vedea Oceanul, aflat într-o liniște nefirească, lucind ca o nesfârșită lentilă metalică de-un albastru întunecat.

Iannis zâmbește destins: „Bun, acum totul reintră în normal“, însă zâmbetul îi îngheață pe buze. Fiindcă vede jos, pe oglinda apei, nava militară ce pare că așteaptă nemișcată sosirea Hymerei.

Privită de la înălțime, nava asta necunoscută, cu puntea de peste 300 de metri, seamănă cu un animal feroce, pregătit să pornească în căutarea prăzii. Iannis intuiește că în botul ei scurt, lat, cu extremități ca niște fălci, se află dispozitivele de propulsie nucleară, iar corpul negru, masiv, adăpostește viscerele sistemelor de inginerie și atac.

Tânărul nu se îndoiește că nava se transformă în submarin când cele patru extensii laterale, ce-i sunt ca niște labe puternice, se retrag lângă corpul ei întunecat. El își imaginează cum, înainte de scufundare, periscopul cu laser se înalță de undeva din zona prorei. Iar apoi colosul acesta intră în imersiune, dislocând cu vuiet înăbușit falii grele de apă, care se reunesc apoi deasupra și șterg orice amintire a prezenței sale pe întinderea Oceanului.

– La naiba! (Max e uluit.) Nava asta zici că-i un animal de pradă!

– Așa e, are ceva furios, agresiv.

Mehdi nu este un novice, dar simte că acum se anunță o misiune cu grad mare de risc.

– Se văd și însemnele Cupolei, observă Nicolas. E clar, asta-i baza lor secretă de cercetări marine. Deci noi o să fim sub o altă comandă.

Așa și este. Hymera coboară vertical pe platforma port-avion amplasată într-un perimetru al babordului, urmează pașii rapizi, alinierea în formație. Și ochii lor înțepenți spre chipul nou care-i întâmpină.

E un tânăr înalt cu părul roșcat, țepos, fața puțin arsă de soare (părerea lui Nicolas: „Mda, ăștia stau cam mult pe la suprafață“), a cărui privire sugerează o atitudine distantă. Iannis știe că senzația lui de respingere e împărtășită de ceilalți, dar cu toții au poziția regulamentară, cu trupurile imobile. „Nu-i neapărat să ne fie și drag“, gândește, în timp ce Căpitanul le inspectează uniforme, postura, le cercetează fețele, cântărindu-i pe fiecare (cu o undă de neîncredere, i se pare lui Nicolas).

– Bun venit pe submarinul Alligator!

Vorbele căpitanului ar fi trebuit să le însuflească entuziasm, dar ei simt că sunt spuse fără tragere de inimă, simt că este un om distant și lucrurile vor sta altfel de acum încolo. Și, ciudat, parcă le e un fel de dor de „Căpitanul lor“, rămas, probabil, pe Krotal, instruind un alt echipaj, cu vorbele lui puține, dar întotdeauna încurajatoare, cu sclipirea aceea scurtă de afecțiune în privire.